(1692) "शल गतौ" (I-भ्वादिः-843. सक. सेट्. पर.) ज्वलादिः। 'गतौ शलति संवृत्यां चलने शलते शलेः।' (श्लो. 154) इति देवः। तरङ्गिण्यां 'शल गतौ' इति पठित्वा इतः पूर्वं भ्वादौ 'शल आशुगमने' इति दृश्यते। 'शल आशुगमने इति ज्वलादौ क्षीरस्वामी' इति पुरुषकारः। क्षीरतरङ्गिण्यां ज्वलादौ न दृश्यते। '—श्लाघायाम्' इति कौशिकः' इति हेमचन्द्रः।

सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिककलतिवत् (174) ऊह्यानि।

(1693) "शल्भ कत्थने" (I-भ्वादिः-390. सक. सेट्. आत्म.)

समस्तान्यपि रूपाणि भौवादिकगल्भतिवत् (389) ज्ञेयानि।

(1694) "शव गतौ" (I-भ्वादिः-725. अक. वेट्. पर.)

'शवतिर्गतिकर्मा कम्बोजेषु भाष्यते; विकार एवैनमार्या आहुः' इति निरुक्तम् (2-2) महाभाष्यं च (1-1-1)। '—विकारे' इत्येव वोपदेवः। पचाद्यचि शवः। वबयोरभेदात् औणादिके (द. उ. 8-100) शबरः=वन्यजातिविशेषः। क्विपि, ऊठि शौः इति भवति। इतररूपाणि सर्वाण्यपि क्रैयादिकखवतिवत् (345) बोध्यानि।

(1695) "शश प्लुतगतौ" (I-भ्वादिः-726. सक. सेट्. पर.)

'—प्लुतिगतौ। प्लुतिभिर्गमने' इति क्षीरस्वामी। पचाद्यचि—शशः=मृगविशेषः। शश एव शशकः। शशनः—'चलनशब्दार्थात्—' (3-2-148) इति युच्। समस्तान्यपि रूपाणि भौवादिककशतिवत् (178) बोध्यानि।

(1696) "शष हिंसार्थः" (I-भ्वादिः-690. सक. सेट्. पर.)

[1]शष्पम्=बालतृणम्, श्मश्रु च। इतराणि समस्तान्यपि रूपाणि प्रातिस्विकरूपाणि विना भौवादिककषतिवत् (179) ज्ञेयानि।

---

1. 'खष्पशिल्पशष्प—' (द. उ. 7-7) इत्यादिना पप्रत्यये सिद्ध्यतीति माधवः। दशपादुणादिवृत्तौ तु (7-7) "'शिष हिंसायाम्' अस्योपधायाअत्वं निपात्यते। शिष्यते गवादिभिरिति शष्पम्= घासः, वीरुच।" इत्युक्तम्।